

Egy pozitívabb jövőkép értelmében a támogatások normalizálódásával a folyóirat pótolja az elmaradásait (amennyiben ezt a cikket bárki is olvassa, feltételezhetően ez az optimista forgatókönyv lépett érvénybe), visszatér a havi rendszerességgű megjelenéshez, és továbbra is azon lesz, hogy tájékoztassa az olvasóit a legaktuálisabb pedagógiai kérdésekről. Ideális esetben a folyóirat virtuális és nyomtatott formában is megjelenésre kerül, ahol az online-létmód a lapterjesztés kiszélesítését, a rétegzett célközönség érzékenyebb megszólítását szolgálja. A honlapon belül lehetőséget szeretnénk kínálni egyfajta interaktív viszony kiépítésére az olvasóközönséggel, ahol gyakorló pedagógusok, elméleti szakemberek, szülők és a nevelés kérdései iránt érdeklődők folyamatos eszmecserét folytathatnának. A virtuális tér lehetőséget biztosít a közvetlen reakciók ismertetésére, hiszen a megszólalások közti időbeli távolság szinte teljesen felszámolható, így rendkívül intenzívvé tehető egy-egy téma körüljárása. Ez a lehetőség némileg pótolni tudja a megritkult személyes találkozásokat, a Katedra Napok-szerű fórumok szervezését.

Azonban nem csupán médiumbeli megújulás és bővülés vár a lapra: az arculattervezés részét képezi a folyamatos tartalmi-formai fejlesztés tevékenysége. A folyóirat továbbra is teljesíteni szeretné alapfeladatát: a szlovákiai magyar oktatásügy aktuális kérdéseiről és eseményeiről kíván tájékoztatni. Kiemelten fontosnak tartjuk a pedagógusvilág naprakészségének gondozását, amely nem csupán hírközlésből áll, hanem az elméleti és gyakorlati oktatás legfrissebb eredményeinek közlését is magába foglalja. Lapunkban a modern pedagógiai szemléletmódot kívánjuk tükrözni, ahol a pedagógiai gyakorlatban leghatékonyabbnak bizonyuló tantárgy-pedagógiai módszereket mutatjuk be, gazdag példaanyaggal

alátámasztva, illetve az egyes tantárgyak tudományelméleti háttereit is népszerűsíteni szeretnénk. Ennek érdekében alapvetően kétféle szerzői célcsoporttal dolgozunk: a pedagógiai-didaktikai jellegű szövegeket, tanítási mintákat elsősorban gyakorló pedagógusok fogalmazzák meg, ugyanakkor kutatókat is bevonunk a cikkírási folyamatba, akik korszerű elméleti ismereteket közvetítenek az olvasók felé. Fontosnak tartjuk az elméleti és gyakorlati pedagógia ötvözését, kreatív emberek és projektek bemutatását. Az elméleti pedagógiai-pszichológiai, illetve oktatáspolitikai témákon túl szaktárgyi rovatok kialakításán dolgozunk, ahol szakterületekre bontva találják meg az olvasók a számukra leghasznosabb információkat.

A közeljövőben két rovat indítását tervezzük. Az első rovat nevelési kérdésekkel foglalkozik, a szülő – tanár – gyermek egymás közti viszonyait térképezi fel. Az edukáció aktuális kérdései címmel induló rovat nyitócikke jelenlegi számunkban már olvasható, a rovat ötletgazdája és vezetője, Pintes Gábor neveléseméleti szakember tollából. A másik témánk a gyakorló pedagógusok vallását célozza meg. A „Tapasztalat-rovatban” olyan tanárok megnyilatkozásait szeretnénk közzé tenni, akik a tanítási gyakorlatukban kialakított „egyéni trükköket”, titkokat szeretnék megosztani a pályakezdő tanárjelöltekkel. Ebben a rovatban elsősorban azt a tudásanyagot kívánjuk közvetíteni, ami csakis a napi tanítási gyakorlatból szerezhető meg.

Ahogy láthatják, nem a lap szerkesztőin múlik a Katedra jövője. Tervekben, ötletekben, munkakedvben nem szenvedünk hiányt – úgy gondolom, már ez is reményre ad okot. Bízom benne, hogy az olvasókban is marad elég kitartás, elég türelem és elég kíváncsiság, amiért érdemes folytatnunk a munkát.

Zella Ágnes

VIVAT ACADEMIA!

Beszélgetés Petrezsél Zsuzsannával, az ipolysági Szondy György Gimnázium igazgatójával

□ **Fennállásának századik évfordulóját ünnepli idén az általad vezetett intézmény. Milyen volt a centenáriumi év?**

– Tavaly ősszel kezdtük a szervezést. Nem egyetlen ünnepi rendezvényt terveztünk, hanem azt szeretnénk volna, hogy diákjaink valóban a magukénak és fontosnak érezzék a centenáriumot. Béres Gábor ötlete nyomán februártól havi rendszerességgel tartottunk tudomány- és művészetnapokat. A tudománynapokon – amelyeket én nagyon fontosnak gondolok azért is, mert a természettudományok a tantárgyak rendszerében mostanában kissé a háttérbe vannak szorítva, vagyis némi népszerűsítésre szorulnak – természettudományokkal foglalkozó neves szakemberek, kutatók látogattak el iskolánkba, valamint diákjaink is tartottak előadásokat. Az egyik művészetnapot a komolyzenének szenteltük,

meghívtuk azokat a régi diákokat, akik zenei pályára léptek, illetve felléptek a mostani diákjaink is. A másik művészetnapon iskolánk ifjúsági vegyeskara szerepelt a zeneiskola kamarakórusával és a Csillag-szóró gyermekszíni társulattal együtt. Júniusban a Pedagógusszövetséggel karöltve magyarországi szakemberek bevonásával szerveztünk élményműhelyeket, melyekben összekapcsolódott a tudomány és a művészet. Minden alkalommal meghívtuk az alapiskolák nyolcadikosait-kilencedikeseit is, akik így láthatták, milyen munka folyik nálunk.

□ **Hogyan fogadták a diákok ezeket a különleges napokat?**

– Nagyon tetszett nekik, élvezték, főleg hogy látták a társaikat, amint többletmunkával szép eredményeket érnek el. Természetesen mindez nem

ment a tanítás rovására. Az külön örömeimre szolgált, hogy vendégelőadóink nagyon meglepődtek a diákok közönség érdeklődésén, nyitottságán, a diák-prezentációkról pedig elismeréssel nyilatkoztak. Teleki Ábá fizikus pl. köszönőlevelet írt, nagy megtisztetésnek tartotta, hogy itt lehetett, hallhatta a diákjainkat.

□ **Készült egy emlékkönyv, pontosabban egy impozáns centenáriumi évkönyv is.**

– Igen, arra törekedtünk, hogy átfogjuk az elmúlt száz évet. Az évkönyv iskolatörténettel indul, majd tartalmazza az összes itt érettségizett osztály névsorát, benne van minden tanár és igazgató neve, aki valaha iskolánkban oktatott, valamint számos visszaemlékezés és interjú olvasható, melyekben különféle generációkhoz tartozó volt diákjaink és tanáraink idézik fel az iskolához fűződő élményeiket. A könyvbe nagyon sok fénykép is bekerült. Tóth Tibor és Korpás Árpád vállalta a szerkesztés oroszlánrészét, sokat segítettek egykori kollégáink, N. Tóth

Anikó és Vas Ottó is. A kiadás munkálatait egy régi diákunk, Gyürky Attila vállalta. Készült egy centenáriumi falinaptár is. Alig egy hét telt el egyébként az évkönyv megjelenése óta, s máris nagyon sok pozitív visszajelzést kaptam, sokaknak tetszik, nagyon nagy az érdeklődés iránta.

□ **A 2013-14-es tanévnitó óta is gazdag programnak örülhettek az iskola jelenlegi diákjai és az érdeklődő nagyközönség.**

– Szeptember 4-én, 10 órakor, tehát napra és órára pontosan a 100. évfordulón Tóth Tibor történelemtanár iskolatörténeti előadását hallgathattuk meg, ez igazán méltó nyitány volt.

Október második hetében Hunčík Péter az életcélok fontosságáról beszélt a pályaválasztás előtt álló fiataloknak, azt hiszem, szuggesztivitása nagy hatással volt valamennyiünkre. Nyitottunk két kiállítást is, az egyiket a Menora Saag Centrum Artisban Szúdy Nándor festményeiből. Szúdy Nándor gimnáziumunk diákja volt, ráadásul éppen száz évvel ezelőtt született. A megnyitón jelen volt három gyermeke, szavalóink pedig fivére, Szúdy Géza emlékét is megidézték egy-egy verse felolvasásával. A hangulatot hangszeres zenészeink tették igazán ünnepélyessé, és nagyon örültem, hogy sok diákunk vett részt a vernisszáson. Bennem egyébként mély nyomokat hagytak a Szúdy-festmények. A másik kiállítás második diákunk, Németh Márton gyönyörű természetfotóiból nyújt válogatást, ez az iskolánk második emeleti folyosóján tekinthető meg.

□ **A centenáriumi év október harmadik hetében, a nagyhétén csúcsoadott ki. Mi történt ezekben a napokban?**

– Minden napra jutott program. Délelőttönként beszélgetések zajlottak egykori diákjainkkal, akik különböző területeken váltak ismertté vagy végeznek jelentős tevékenységet. Meghallgathattuk Korpás Árpád újságírót, Forgács Miklós színházi rendezőt, Márton István nyugalmazott állatorvost, aki egyébként az egyik legidősebb öregdiákunk, Csáky Pál politikust, október 23-án Molnár Imre történész és diplomata tartott előadást az 1956-os eseményekről, másnap Kádasi Lajos genetikus, dr. Kiss László orvos-történész és Urbán Csajka Alexandra pénzügyi szakember találkozott a diákokkal, Némeh Zoltán pedig Varga Imre költőt és N. Tóth Anikó író faggatta műhelytitkeikről. Az ünnepi műsorra

Petreszl Zsuzsanna átveszi a névfelvételtől szóló tanúsítványt.

A Bartók Béla Ifjúsági Vegyeskar a Gaudeamus igitur-t énekli.

több mint kétszáz meghívott vendég jelenlétében október 25-én került sor. Fellépett többek között egykori diákunk, Matyó Márió szólóénekkal, a Bartók Béla Ifjúsági Vegyeskar Béres Gábor vezetésével, valamint a mindenki számára a meglepetés erejével ható Kedvező Alkalmom Kisszínpad a Százas vagy? c. műsorról, mely N. Tóth Anikó mentorálásával készült el. Nagyon jó érzéssel ültem végig a műsort. Az ipolyságiak az énekkar fellépéseinek színvonalához hozzászókhattak, az idegenből érkezők viszont alighanem rácsodálkozhattak a magas mércével összeállított és végigvitt programra.

□ **Az iskola múltját méltató ünnepi beszédek között sor került egy fontos bejelentésre is.**

– Igen, a minisztérium eleget tett kérelmünknek, és teljesülhetett régi

vágyunk: tanúsítványt kaptunk arról, hogy gimnáziumunk felveheti Szondy György nevét. A negyvenes évek elején már egyszer viselte a híres törökverő várkapitány nevét az iskola, de a háború után nem kapta vissza.

□ **Mire kötelez Szondy György neve?**

– Arra, hogy a minőségi munkát folytatni kell. Miközben ápoljuk a hagyományokat, haladni kell a modern világ célkitűzéseivel is. Jött tett a névfelvétel, más a hangulat az iskolában. Eddig is jó közösséget alkottunk, de úgy érzem, most még szorosabb lett a kapcsolat. Szondy György szelleme ebben példát mutat, hiszen ő is egy közösség megmaradásáért küzdött. Mondhatjuk azt is, hogy a 10 km-re fekvő Drégely várában Ipolyságot is védte.

Az ipolysági diáksereg

Az iskolatörténeti kiállítás látogatói.

Forgács Miklóssal és Korpás Árpáddal beszélget Tóth Tibor

Molnár Imre, Petreszl Zsuzsanna, Csáky Pál, Tóth Tibor, Béres Gábor

□ Az ünnepi műsor még nem a legvége a rendezvénysorozatnak, ugye?

– A műsor után emléktáblát avattunk az iskola megnyitásának 100. évfordulója alkalmából, majd az aulában nagyszabású iskolatörténeti kiállítás nyílt, mely Pálincás Tibor, a Honti Múzeum igazgatója, egykori diákunk komoly munkáját dicséri. Ezt követte az ünnepi fogadás, mely alkalmat adott sok-sok beszélgetésre, tanárok és tanítványok, generációk találkozására. Október 26-án volt egy ünnepi hálaadó szentmise az ipolysági Nagyboldogasszony római katolikus templomban, amelyet a helyi esperesen kívül nyolc olyan pap celebrált, aki iskolánkban végzett. Délután az érdeklődők meghallgathatták Tóth Tibor iskolatörténeti előadását. A rendezvénysorozatot Kulka János koncertje zárta. A Kossuth-díjas színművész édesapja emlékének ajánlotta fel szólóestjét, hiszen ő is a mi alma materünkben érettségizett.

□ Mire vagy a legbüszkébb a centenáriumi évben?

– A névfelvétele, ami megkoronázta azt a sok munkát, amit a századik évforduló alkalmából elvégeztünk,

tanárok és diákok egyaránt. A névfelvételi kérelem egyébként nagyon sok papírmunkával járt, sok-sok adattal kellett alátámasztani. A nevet ki kell érdemelni, eredményeket kell felmutatni hozzá. Mi az utóbbi húsz év eredményeit, az iskola legnagyobb sikereit gyűjtöttük össze. Amikor megtudtam, hogy megkapjuk az engedélyt, kicsordultak a könnyeim, nagyon jó érzés, szinte eufórikus állapot volt.

□ Egy iskolát nyilván a tanárok és a diákok munkája határoz meg, sikerek, eredmények nem születnek nélkülük. Milyen tanári kar élén állsz most?

– Kollégáimnak csak köszönettel és hálával tartozom, hiszen amellet, hogy eleget tettek a mindennapi kötelességeiknek, szívesen vállalták a többletmunkát, hangyaszorgalommal készítették elő a centenáriumi ünnepségsorozatot. Tudni kell, hogy kis tantestület vagyunk, mindössze kilencen alkotjuk, tehát valóban mindenkire sok feladat és teher hárult.

□ A centenáriumi rendezvényekhez nyilván komoly anyagi háttér kellett.

– Igen, nagyon sokan támogattak bennünket, egykori diákok, szülők, természetben és pénzzadományokkal segítettek, valaki a munkáját adta. Támogatott bennünket Ipolyság városa, valamint azon környező települések önkormányzatai is, ahonnan diákjaink vannak. Nagy köszönet mindenkinek.

□ Hogyan látod az iskola jövőjét ilyen gazdag múlt tudatában?

– Nagyon elégedett vagyok a centenáriumi évvel, az ünnepi műsorsorozat résztvevői bizonyára messze viszik jó hírünket. Abban bízom, hogy az iskola továbbra is életképes lesz, hogy minden évben minket választ legalább egy osztálynyi diák, a demográfiai mutatók alapján sajnos többre nem számíthatunk. Szeretném, ha legalább olyan jól megfelelénének diákjaink az extern teszteleseken, mint eddig, illetve ha megállnák helyüket a különböző felsőoktatási intézményekben, s tanulmányaik befejezése után sikeres szakemberekké válnának, mint számos társuk, aki nálunk végzett.

Úgy legyen! Köszönöm a beszélgetést.